

העליון: פישר אחראי לחובות דנהיל, אך לא בהיקף של 112 מ'ד'

סאת תמורה לב

בית המשפט העליון אישר היום באופן חלקי את החלטת בית המשפט המחוזי בנאר שבע לפיה חויב איש העסקים האיטלקי ק' רוד פישר, מי שעמד מאחורי תשלומת המפעלים של חברת דנהיל, לשאת באופן אישי בחובות החברה בגובה של כ-112 מיליון דולר.

השופטים אליעזר ריבלין, אהרון ברק וארמונד לוי, אישרו את קביעתו של בית המשפט המחוזי באשר לאחירתו האישית של פישר לחובות, אך לא את היקף החיוב באשר להיקף הדיוג, קבע בית המשפט כי יש להחזיר את הריון לבית המשפט המחוזי שישקול בשנית את היקף האשר ריות, לאור האפשרות כי קיימים אחראים ג'וספים, ולאור שתי גבסי תשלומות.

חברת מ דנהיל העסיכות בלליות בישראל והקמה ב-91 על מנת להקים תשלומת של ארבעה מפעלים בנאר שבע - מפעל שיש, מפעל גבס, מפעל דימת ומפעל איפניים. בעל השליטה

צבי יוכנן

בחברה היה ש"ד אלון כץ. אליו הצטרף איש העסקים האיטלקי רוד פישר באמצעות חברת קמיס, חברה קבלנית איטלקית בשליטתו של פישר.

מפסק הדין קולה כי על פי הסכם בין קמיס לדנהיל, התחייב בה קמיס להקים את התשלומת עמר דנהיל תמורת סכום של למעלה מ-112 מיליון דולר. על מנת לנכס את הדון הרחש, לקחה דנהיל הלוואה מבנק בלוסקמבר, רג, קיבלה מענק של כ-14 מיליון דולר ממסדו ההשקעות של משרד התמ"מ, ובעליה, אלון כץ, אף התחייב בפני המשקיעים השונים להשקיע בפרויקט גם הוא עצמו.

ב-98 נכנסד החסיה להליכי פירוק. המפרק ר"ח צבי יוכנן, הגיע להסכם עם כץ לפיו ישתף עמו כץ פעולה בחסרה לכך

שהמפרק לא יפתח נגדו בחלי כים, תפנה לבית המשפט בבקשה לחייב את פישר באופן אישי, בכל חובותיה של דנהיל. על פי הבקשה, שהגיש המפרק לאור הקדחה חשבתאית שביצע ד"ח צבי איציק ממשרד יהודה ב לב ושות', עמדו חובותיה של דנהיל על סך 110 מיליון דולר.

על פי בענות המפרק, באמצע

צבת ש"ד אלון קלמנסה, שותקת

לו על ידי בית המשפט המחוזי, פישר ולא כץ היה זה שעמד למען שה מאחורי כל פעילות תשלומת דנהיל. כץ עצמו העיד, כי מאחורי רי הפרויקט כילו עמד פישר עצמו אשר את הקמת הפרויקט, וביקש מכך שציג את עצמו בפני צדדים שלישיים כאילו הוא הבעלים של הפרויקט. כל זאת בתמורת ל-5% מהפרויקט ו-5% מרווחיה של קמיס בגין בניית הפרויקט. גיוס הכספים מהמשקיעים נעשה תוך מצג כאילו כץ הוא הבעלים באשר למעשה פישר עמד בראש החברה הקבלנית שנתנה את הפרויקט תמורת כ-112 מיליון דולר.

בית המשפט המחוזי קיבל את בקשת המפרק וקבע כי פישר

דימה את הבנק, את מרכז ההשקעות ונזפים נוספים. בית המשפט חייב את פישר באופן אישי בכל חובות החברה על פי סעיף 373 ו-374 לפקודת החברות.

פישר ערש לעליון וטען כי הוא בסך הבל השעיר לעואול בפרשה, המשלם את מחיר כשלון הפרויקט שנבע מהמצב בשוק ומטעויות עסקיות. עוד טען

פישר, באמצעות עו"ד יצחק קלייר, בהגדרה, כי כץ כלל לא היה "איש הקסי" שלו כפי שטען כץ בפדיתו, וכי הוא טען זאת כדי להתחמק מאימת הדין והחובות. בית המשפט העליון דחה את טענותיו של פישר בעניין האחריות, אך קבע כי "אחריות לחוב, ושיעור החבות לחוב".

בעניין טובה הדיה, נקבע על

בית המשפט לקחת בחשבון שיקר לים נוספים. במקרה זה יש להביא בחשבון את שתי הנכסים שסיי מים היום בתשלומת שלטענת המפרק עומדים על 14-22 מיליון דולר, את העובדה שפישר לא היה האחראי היחיד למתן ההלוואות המענקים לתשלומת, וכן שיקר לים נוספים שיש בהם כדי להפי חזית את טובה הדיוג. (ע"א 7516).

האחריות אישית, אבל החבות חוגבלת

ענקים לתשלומת. חברו לו כץ, וגרמים שכתבו דוחות אודות התשלומת הדון שהשקע בה. שנית, קבע בית המשפט כי יש להפחית מסכום חיובו האישי של פישר את שווי הנכסים שעודם קיימים בתשלומת דנהיל שבפירוק.

שלישית, הלוואה שניתנה לפישר על ידי הבנק בוטחה על ידי התאגיד האיטלקי סצרה. פישר טען כי סצרה שילמה לבנק את דמי הביטוח, עובדה שעשויה להיות השפעה ניכרת על היקף חובותיו של פישר.

לבסוף, קבע בית המשפט כי אין לחייב את פישר בחובות לנזשים אחרים שאינם חלק מהנזפים שדומי, כגון ספקים, עירייה ועובדים.

תמורה לב

חיובו של פישר בחובות החסיה נעשה ע"ם סעיף 373 ו-374 לפקודת החברות. סעיף 373 מאפשר לבית המשפט להשית אחריות אישית ללא הנבלה על נושא משרה בחברה, ולחייבו באופן אישי בחיבותיה, אם התברר במהלך פירוק חברה, שעסק שלה התנהל תוך כוונה לרמות. סעיף 374 מאפשר במצב דימה לכפחת על נושא המשרה עליו התחלת הכסף או הנכס.

אלא שכעת קובע בית המשפט, כי גם אם נקבע שנושא משרה אחראי לפי סעיף 373 אין לחייבו, בחסרה, בכל חובותיה של החברה.

במקרה של רוד פישר, קובע השופט ריבלין, היה מקום להביא בחשבון כמה עובדות ראשיות, שפישר לא היה הגידם היחיד למתן ההלוואות החמי